

[Albrechtsen]

udskillelse, således at beboerne én gang for alle får gjort op med, at man har dette stadige underskud, som jeg kan være enig med hr. Estrup i at der ikke er nogen umiddelbar udsigt til vil forsvinde i de kommende år. Derfor er det nok rigtigt, at det andet led i beslutningsforslaget kan medføre, at det offentlige bruger 10 mill. kr. til at dække det opsamlede underskud plus de yderligere måske 9 mill. kr. i perioden frem til 1989, hvor vi kan risikere at stå i den situation, at beboerne stadig får pålagt at deltage i løsningsen af et problem, som er beboernes økonomi helt uvedkommende. Derfor håber jeg, at drøftelserne mellem de partier, som er enige i første led i beslutningsforslaget, og som jo udgør et flertal i folketinget, vil sikre, at der så vidt muligt kommer en samlet løsning, der én gang for alle bringer lejernes forhold til forretningsarealerne ud af verden.

Skulle det gå sådan, at man bliver nødt til at nøjes med en ordning frem til 1989, således som forslagsstillerne har lagt op til, vil VS naturligvis stemme for en sådan ordning, selv om den ikke er den optimale. Men jeg tror altså, at man må fastholde, at hvor der er en vilje, må der i hvert fald også være en vej. Det er det princip, man skal gå ud fra, når man skal finde ud af disse tekniske og formelle hindringer, som der har været ved at få dette udskilt. Den vej skal findes. Om den så kan findes, som hr. Pelle Voigt antyder, inden for de gældende rammer i økonomicirkulærer og lovgivning, er en mulighed. En anden mulighed er, at man jo så må tage konsekvensen og lave nogle lidt specielle regler for Store Hus, men i hvert fald vil vi stille imod under forslagets videre behandling, at der kommer en gennemgribende løsning på problemet.

Baadsgaard (S):

Må jeg først på forslagsstillernes vegne sige tak for den om end begrænsede tilslutning til forslaget, men dog positive tilkendegivelse af, at lejerne i hvert fald skal friholdes i en løsning.

Jeg vil også gerne sige tak til boligministeren for tilsagnet om at medvirke til en formidling, men jeg forstod på boligministeren, at det skulle være uden statens indblanding. Der er jo ellers tidligere løsninger – selv om de ikke helt kan sammenlignes, så er det dog

noget tilsvarende, som f.eks. Blåkildegårdsløsningen – hvor staten har været med. Vi forestiller os, at både hovedstadsrådet, kommunen, Landsbyggefonden og også staten medvirker til, at dette kan løses på en måde, som kan holde lejerne skadesløse. Det er hovedsigtet.

Så siger fru Bente Nielsen, at det er uheldigt at starte projekter, der kan give tab i fremtiden. Ja men da disse projekter blev startet, var det for det første under nogle andre vilkår, og senere skete der yderligere det, at de erhvervslokaler, der findes i afdeling Store Hus, alle sammen blev tillagt denne ene afdeling og derved kom til at udgøre en uforholdsmæssig stor del. Derfor ville det virke som en ekstra byrde, hvis lejerne i Store Hus skulle bære det. Den ordning blev dog godkendt af boligministeriet, men det er klart, at det ville virke ekstra hårdt, hvis afdelingen skulle bære det alene. Jeg tror nok, at hvis man på det tidspunkt, hvor dette blev planlagt, havde undladt at opføre indkøbsmuligheder og muligheder for fælles faciliteter, ville man med rimelighed kunne have bebredt planlæggerne på det tidspunkt, at man ikke havde gjort det. Derfor synes jeg, at det er lidt letkøbt, hvis man vil hævde, at det blot er dårlig planlægning. Desuden er der sket ændringer i indkøbsvaner og indkøbsstruktur, som man ikke kunne forudse, en indkøbsstruktur, som anden planlægning eller manglende planlægning har forårsaget, og som påvirker mulighederne for, at disse lokaler kan hvile i sig selv eller give et rimeligt afkast.

Så er det nævnt, at vi skulle adskille bolig og erhverv, og vi vil da gerne medvirke til, at vi får en endelig løsning på det, men når vi har foreslået 1989, er det, fordi vi vil se tiden an, ikke for at udskyde problemet, men hvis det går, som mange forventer, nemlig sådan, at fritiden vokser for befolkningen, bliver der vel også øgede behov for fritidsarealer, kulturfaciliteter, og hvad man kunne nævne i den forbindelse. Det er derfor, vi mener, at det var rimeligt med denne 5-årige frist. Men vi vil da gerne være med til, hvis vi kan finde frem til en løsning, at se på at få lavet en endelig løsning nu, men det er ikke så enkelt at udskille disse erhvervslokaler, netop fordi de er sammenbygget med huset. Det kan i andre tilfælde være en lettere sag, men ikke her.